

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De Conuerso, qui dixit pectus suum quasi lapide maximo premi, cùm
moreretur, cap. 51.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

His etiam qui libenter orant, referam exemplum factis incentiuum.

CAPVT L.

Cuis quidam Colonienſis habebat illam conſuetudinem, vt quotiens ſolus eſſet, ſemper oraret; eundo ad eccleſiam, ſiue redeundo, vel in curia ſua deambulando, angelicam maximè ruminabat ſalutationem. Qui cùm mortuus eſſet, cuidam nepti ſuæ in habitu ſplèdido apparebat, in quo, maximè tamen in caligis & in calceis, ſcriptus erat per totū verſiculus: Aue Maria, gratia plena, &c. quia, vt dixi, eundem verſiculum deambulando frequentauerat, cruribus eius & pedibus crebriùs inſcriptus apparebat. Ex his quæ dicta ſunt colligitur, quòd ſicut Deus ſecundùm qualitatem & modum punit peccatum, ita remunerat & meritum, maximè in illis membris offèdèns ſignum gloriæ, per quæ illa meretur. **APOLLONIUS:** Vnde eſt quòd humana natura tantum abhorret mortem, cùm tanta ſit ei à Deo gloria præparata.

Lucæ 22.

CAESARIUS: Ipſe Rex gloriæ Ieſus Chriſtus Deus & homo, in tantum ſecundùm ſenſualitatem mortem abhorruit, vt timore illius ſanguinem ſudaret. Anima naturaliter appetit eſſe in corpore, nec poteſt ab illo ſeparari, ſine magna acerbitate.

CAPVT LI.

Ante hoc quadriennium, cùm Prior quidam de ordine regularium in quadam corte monaſterij ſui hoſpites collegiſſet, & iam menſa eſſet præparata, ipſe tanto ſopore cœpit affici, vt niſi ocyùs dormiret, moreretur. Qui cùm in lecto ſe reclinaſſet, mox quidam eius Conuerſus, qui alteri grangiæ præerat, dormitanti adfuit, dicens: Domine cum licentia veſtra vado: Et ille, **Quò vadis?** Reſpondit Conuerſus, Ad Deum vado, quia mortuus ſum in hac hora. Et Prior: Cùm multi perfecti viri tranſeant per purgatorium, quid eſt, quòd tu tam abſolutè dicis te ſtatim eſſe iturum ad Deum? Ad quod ille reſpondit: Habebam conſuetudinem, vt quotiens tranſitem coram crucifixo, hanc dicerem orationem: Domine

mine per illam amaritudinem, quam sustinuiſti propter me in cruce, maximè quando anima tua egreſſa eſt de corpore tuo, miſerere animæ meæ in egreſſu ſuo: & exaudiuit orationem meam Dominus, meiſque miſertus eſt. Et dixit Prior: Quomodo fuit tibi morienti? Reſpondit: Videbatur mihi in agonia, quòd totus mundus eſſet lapis vnus, & premeret pectus meum. APOLLONIVS: Verba huius Conuerſi illis concordant, qui dicunt nullam pœnam in hoc mundo amariorem ſeparatione corporis & animæ. CÆSARIVS: Sicuti alibi dixi, de incertis non audeo iudicare: ſcio enim quòd viri perfecti propter vitam futuram quòdoque valde ardentèr deſiderant mortem.

CAPVT LII.

Tres iuuenes de ciuitate Bonnienſi conuerſionis gratia ad nouum caſtrū, domum ordinis noſtri, venientes, omnes ibidem recepti ſunt: ex quibus vnus, Theodericus, alter Guntherus, tertius vocabatur Sigerus. Primo mortuo, Guntherus reminiscens ſue peregrinationis & ſuperne beatitudinis, ad quā ſuum comitem iam vocatum crediderat, quotidie ad illius tumulum fleuit. Quem die quadam vox de ſepulchro his verbis allocuta eſt: Conſolare frater, conſolare, quia citiùs venies ad me. Cuius vultum cum Abbas tristem cerneret, & triftitiæ cauſam ab eo requireret, & ille dicere renueret, vix ab eo, quæ dicta ſunt, extorquere potuit. Paucis diebus elapſis, precibus, vt putò, Theoderici adjutus, & ipſe vocatus eſt, illi conjunctus in cœlo, cui poſt multas lachrymas, vt dictum eſt, associari deſiderauit in mundo. Hæc à Sigero Bonnæ recitata ſunt. APOLLONIVS: Puto quòd merces juſtorum multa ſit in cœlo. CÆSARIVS: Hoc tibi oſtendam in ſequenti capitulo.

CAPVT LIII.

Conuerſus quidam ordinis nigri ante paucos annos deſunctus eſt, die quadam, duobus monachis cœnobij ſui in cœclauſi fedèribus, ille oſtium lateſter apèrto ingreſſus eſt ad eos. Quo viſo, cum terrerètur, ſcientes eū mortuum, ait ille: Cognoscitſ.